

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Toshikazu Kawaguchi
BEFORE THE COFFEE GETS COLD

Copyright © 2015 by Toshikazu Kawaguchi.
Originally published in Japan as COFFEE GA SAMENAI UCHINI
by Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan in 2015.
Serbian translation rights arranged with Sunmark Publishing, Inc., through
Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA in cooperation with
PLIMA d.o.o. Branka Ćopića 20/8, Belgrade, Serbia
Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04412-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

TOŠIKAZU KAVAGUČI

Dok
se
kafa
ne
ohladi

Prevela Slađana Kuzeljević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

*Kada biste mogli da se vratite u prošlost,
koga biste želeli da vidite?*

UVOD

U Japanu, jedan sasvim poseban kafić postoji više od sto godina i za njega se vezuje na hiljadu legendi. Priča se da kad jednom uđete u njega, nikad ne izađete isti. Priča se da dok pijete kafu, možete ponovo proživeti trenutak iz sopstvenog života, onaj kada ste doneli pogrešnu odluku, kada ste izgovorili reč koja bolje da je ostala neizrečena, kada ste određenoj osobi dopustili da napusti vaš život, a nije moralo da bude tako. Priča se da je dovoljno da uradite samo jednu stvar i tako sve promenite.

Međutim, postoji jedno pravilo koje se mora poštovati, najbitnije od svih, a to je da kafa mora u potpunosti da se popije pre nego što se ohladi. Nemaju svi hrabrosti da uđu u kafić, ali nađe se i poneko ko se odvaži na to da ipak izazove sudbinu i otkrije šta se može desiti. Poneko i sme da sedne na stoličicu sa šoljicom vrele kafe koja se puši pred njim. Svako od njih za nečim žali. Svakog

Tošikazu Kavaguči

od njih progoni neka bolna uspomena. Ali svi otkrivaju da prošlost nije bitna, jer se ne može promeniti. Bitna je sadašnjost koju imamo u svojim rukama, trenutak kad se donosi odluka i mogućnost da bude ispravno doneсena.

Život, kao i kafa, ispija se gutljaj po gutljaj, dok se svaki trenutak u potpunosti ne koristi.

1.

ZALJUBLJENI

„Jao, strašno! Da li je moguće da je već ovako kasno? Molim te izvini, ali trebalo bi da krenem“, promrmljao je muškarac zbumjeno, dok je ustajao da uzme torbu.

„Ha?!“, žena je odgovorila na to, gledajući ga u neverici.

Nije čula da pominje raskid, a ipak ju je pozvao da izadu – nakon dve godine koliko su bili zajedno – kako bi razgovarali o *nečemu bitnom*. I sada joj je, tek tako, saopštavao da se zbog posla seli u Ameriku. Trebalo je uskoro da krene, kroz samo nekoliko sati. Nije čula konkretno izgovorene reči, ali je stvar bila vrlo jasna, da je to *nešto bitno* o čemu je trebalo da razgovaraju bio njihov raskid. Očigledno je bila ogromna greška pomisliti – štaviše nadati se – da će to *nešto bitno* biti „Želiš li da se udaš za mene?“

„Šta ti je?“, odsečno joj je odgovorio izbegavajući njen pogled.

„Da možda ne zaslužujem neko objašnjenje?“, upitala ga je.

Žena je imala inkvizitorski ton, što se čoveku nimalo nije svi-delio. Bili su u kafiću koji se nalazio u podrumu, bez prozora, tako da je sva svetlost dolazila od šest lustera sa abažurima koji su vi-sili sa plafona, dok je samo jedan bio zakačen na zidu kod ulaznih vrata. Nijansa crvenkastosmeđe boje dominirala je u lokaluu. Bez sata bilo je nemoguće odrediti da li je dan ili noć.

Na zidu kafića bila su tri ogromna starinska sata, ali su sve ka-zaljke na njima pokazivale različito vreme. Da li je to bilo namerno tako ili su jednostavno bili pokvareni? Pri prvom dolasku u kafić, gostima to nikad ne bi bilo jasno, i bili bi bez izuzetka primorani da gledaju u sopstveni sat. Čovek je uradio isto. Dok je proveravao vreme na svom satu, počeo je da češka desnu obrvu, blago isturivši donju usnu. Prizor koji je za ženu bio nesnosan.

„Zašto praviš taj izraz lica? Kao da sam jedina kojoj je teško!“, prasnu ona.

„Ne mislim tako“, postiđeno joj se pravdao.

„Nego šta nego misliš!“, nije odustajala.

Još više isturajući usnu, izbegao je njen pogled i nije joj odgo-vorio.

Taj pasivni stav izveo ju je iz takta.

„Baš želiš da ja to kažem, zar ne?“

Žena je ispila svoju kafu, koja je odavno izgubila svu toplotu.

Kako je i taj najbolji deo susreta nestao, još više je potonula.

Čovek se vratio svom gledanju u sat i računanju koliko je još vremena ostalo do polaska. Morao je što pre da krene. Ne uspevši ništa da izusti, vratio se češkanju obrve.

Ženi je veoma smetalo to njegovo motrenje svakog minuta koji bi prošao, te je naglo tresnula šoljicom o tacnu, prouzrokujući jedno zvučno *cing!*

Taj iznenadi udarac ga je dočekao nespremnog. Njegovi prsti, do tog momenta zaokupljeni češkanjem desne obrve, počeli su da se igraju kosom. Ali je onda, nakon kratkog i dubokog uzdaha, ponovo seo i pogledao je pravo u oči. U trenu je njegov pogled izgledao tako smiren. Zapravo, toliko brzo se izmenio da je ona ostala bez reči. Pognula je glavu i zagledala se u svoje ruke spuštene u krilu.

Čovek koji je toliko brinuo o vremenu nije čekao da ona podigne pogled, već je odmah počeo: „Okej, slušaj...“

U tom momentu zvučao je smirenog i rešeno. Zamuckivanju više nije bilo ni traga.

Međutim, kao da je želela da ga saseče u korenju, da zaustavi te reči koje bi čula, prekinula ga je: „Zašto sada samo ne odeš?“ Nije ni podigla pogled.

Ona, koja je malopre toliko želela objašnjenje, sada je odbijala da ga čuje. On je ostao nepomično da sedi, kao da je i vreme stalo.

„Zar ne treba da ideš?“, pitala ga je mrzovoljnim tonom, skoro detinjastim.

Gledao ju je zbunjeno kao da nije razumeo šta mu govori.

Kada je čula svoj mrzovoljni, detinjasti ton, skrenula je pogled i postiđeno se ugrizla za usnu.

Ustao je i okrenuo se ka konobarici koja je stajala iza šanka.

„Izvinite, hteo bih da platim“, obratio joj se slabašnim glasom.

Pokušao je da uzme račun, ali je ženina ruka bila brža.

„Želim da ostanem još malo... zato će ja platiti“, želeta je da mu kaže, ali joj je laganim pokretom uzeo račun iz ruke i uputio se ka kasi.

„Ja plaćam, hvala.“

„Daj, neka, ja će.“

Ne mrdajući sa stolice, žena je pružila ruku ka njemu, ali je on nije ni pogledao i iz novčanika je izvukao novčanicu od hiljadu jena.

„Zadržite kusur“, rekao je konobarici pružajući joj novčanicu.

Potom se na delić sekunde tužnog pogleda okrenuo ka ženi, uzeo torbu i otišao.

Ding-dong

„I to se desilo pre nedelju dana“, govorila je Fumiko Kijokava uzdišući.

Podbočila se na sto telom omlitavelim poput izduvanog balona, nekim čudom izbegavši da prospe kafu koju je imala pred sobom.

Konobarica i gošća koja je sedela za šankom, slušajući njenu priču, razmenile su pogled.

Još u gimnaziji, Fumiko je savladala čak šest jezika. Nakon diplomiranja na Univerzitetu Vaseda, kao najbolja u klasi, pronašla je posao u jednoj velikoj kompaniji koja se bavi medicinskom informatikom i samo nakon nekoliko godina postala zadužena za vođenje brojnih projekata. Bila je slika i prilika sposobne žene, posvećene karijeri.

Fumiko je danas nosila sasvim uobičajeni outfit za posao: belu košulju, crnu suknju i sako. Po njenom izgledu, reklo bi se da se vraćala kući s posla.

Fumiko je bila lepša od proseka, blagih crta lica, lepo oblikovanih usana i držanja pop dive. Sjajna kosa, ošišana do ušiju, uokvirivala joj je lice poput blistajućeg oreola. I bez obzira na veoma diskretnu garderobu, njeni lepoti nisu imali konkurenca. Iako nije bila model za neki poznati časopis, njeni lepoti mamilu je svima poglede. Da, ona je bila žena koja je imala i lepotu i pamet, ali da li je ona toga bila svesna, to je već druga stvar.

Fumiko nekada nije trošila vreme na te stvari i živila je samo za posao. Naravno, to ne znači da nije imala prilike, samo je muškarci jednostavno nisu toliko privlačili kao posao. „Moj voljeni je moj posao“, uvek bi ponavljala odbijajući obletanje gomile muškaraca, kao da briše prašinu s ramena.

Čovek o kome je pričala zvao se Goro Katada i bio je sistemski inženjer. Kao i Fumiko, i on je radio u jednoj medicinskoj kompaniji, premda ne toliko poznatoj. Mlađi od nje tri godine, Goro je

bio njen momak, da, *bio*. Upoznali su se dve godine ranije zahvaljujući klijentu za kog su zajedno pratili jedan projekat.

Pre nedelju dana ju je zamolio da se vide kako bi pričali o *nečemu bitnom*. Ona se na tom sastanku pojavila u elegantnoj bledo-roze haljini, laganom prolećnom ogrtaču i belim cipelama na štiklu, privukavši tako pažnju svih muškaraca kraj kojih je prošla. Bio je to novi izgled za Fumiko, jer je pre veze sa Gorom bila fokusirana isključivo na posao i nije posedovala drugačiju garderobu osim odela za kancelariju. I na sve dotadašnje sastanke sa njim, nosila je samo odela, izuzev tog dana. Ali ranije bi se skoro uvek viđali odmah nakon radnog vremena.

Goro je rekao da treba da razgovaraju o *nečemu bitnom*, i Fumiko je to razumela kao o *nečemu posebnom*, te je zato požurila da kupi posebnu haljinicu kako bi bila spremna za tu priliku.

Kad su stigli do kafića u koji su žeeli da sednu, u izlogu su ugledali natpis *Zatvoreno*. Fumiko i Goro su se razočarali s obzirom na to da je baš taj kafić sa svojim separeima nudio idealnu privatnost za razgovor o *nečemu bitnom*.

Ne mogavši da urade ništa drugo do da potraže drugo prikladnom mesto, ugledali su omanji natpis u sporednoj uličici. Kako se kafić nalazio u podrumu, nije se moglo videti kakav je iznutra, ali je Fumiko privuklo ime, uzeto iz teksta pesme koju je kao mala uvek pevala, te su tako odlučili da uđu.

Fumiko se pokajala čim je kročila unutra. Bio je mnogo manji nego što je mislila, toliko mali da je bilo dovoljno devetoro ljudi

da lokal bude popunjeno – tri barske stolice za barom i tri stočića za po dvoje.

Osim ako *to nešto bitno* ne bi bilo prošaputano, svi prisutni bi u istom trenutku saznali o čemu je reč. Druga negativna strana bila je crvenkastosmeđa svetlost koja se probijala kroz abažure luster... Ne, to mesto joj se uopšte nije dopadalo.

„Mesto za prodaju sumnjive robe...“, bio je to prvi Fumikoin utisak dok se nervozno kretala ka jedinom slobodnom stočiću i sedala za njega. U tom trenutku u kafiću su bila još tri gosta i konobarica. Za najudaljenijim stolom sedela je žena u haljini sa kratkim rukavima i čitala knjigu. Za stolom koji je bio najbliži ulazu, sedeо je jedan čovek, prosečnog izgleda, sa otvorenim turističkim časopisom pred sobom i svešćicom u koju je pisao beleške. Žena za šankom nosila je jarkocrvenu košulju i zelene helanke. Kimono ogrtač bez rukava visio je okačen o naslon barske stolice, a na glavi su joj bili vikleri. Uputila je Fumiko kratak pogled smešeći se. Više puta tokom razgovora koji su vodili Fumiko i Goro, ova žena bi komentarisala nešto sa konobaricom i oteo bi joj se pokoji promukli smešak.

Nakon što je čula Fumikoino objašnjenje, žena sa viklerima je rekla: „Da, da, razumem...“ Zapravo nije imala *blage veze*, već je samo pokušavala da dâ što adekvatniji odgovor. Njeno ime bilo je

Hiraj Jaeko. Bila je stalni gost, imala je nešto malo više od trideset godina i vodila je snek-bar tu u blizini, ili bolje rečeno mali hostes-klub. Uvek pre svoje smene svraćala bi u kafić da popije kafu. Čak je i tog dana imala viklere na glavi, ali je tog puta nosila kratki žuti top, jarkocrvenu mini-suknju i svetloljubičaste helanke. Hiraj je slušala Fumiko sedeći za šankom prekrštenih nogu.

„Prošlo je nedelju dana, sećate se, zar ne?“, Fumiko je rekla ustavši i okrenuvši se ka konobarici u šanku.

„Da, da, naravno...“, odgovorila joj je žena pomalo s nelagodom, ne gledajući Fumiko u oči.

Konobarica se zvala Kazu Tokita i bila je rođaka vlasnika koja je tu radila kako bi zaradila za svoje studije na Univerzitetu lepih umetnosti. Bila je prilično slatka devojka, veoma svetlog tena, sručušnih bademastih očiju, ali sve u svemu nikakve vanserijske lepotе. Onaj tip lica koji odmah zaboraviš čim prođeš dalje, jednom rečju: beznačajan. Nije plenila nikavom harizmom, a osim toga nije imala ni mnogo prijatelja. Da se razumemo, njoj to nije smetalo: Kazu je bila tip osobe koji međuljudske odnose smatra dosadnim.

„I... šta je na kraju bilo s njim? Gde je on sad?“, upitala je Hiraj odsutno, igrajući se šoljicom.

„U Americi“, odgovorila joj je Fumiko glasno uzdahnuvši.

„I tako je tvoj momak odabroao posao, zar ne?“, Hiraj je imala dar da postavi pitanje koje cilja direktno u srž problema.

„Ne, nije tako!“, usprotivila se Fumiko.

„O, da, tako je! Zar nisi rekla da je otišao u Ameriku?“, bila je uporna Hiraj. Za nju je Fumiko bila neka vrsta misterije.

„Zar nisi razumela šta sam rekla?“, sa žestinom joj je uzvratila Fumiko.

„Šta tačno?“

„Želela sam da mu viknem: *Nemoj da ideš!*, ali me je ponos sprečio.“

„Nema mnogo žena koje bi to priznale!“, odgovorila joj je Hiraj kratko se zakikotavši, uz to se oslanjajući na naslon stolice, zbog čega je izgubila ravnotežu i zamalo pala.

Fumiko se nije obazirala na njenu reakciju, već se obratila Kazu, tražeći podršku: „Ti me razumeš, zar ne?“

Kazu se za trenutak napravila kao da se udubila u tematiku i upitala je: „Sve u svemu, želiš da kažeš da nisi želela da on ode u Ameriku, jelda?“

I Kazu je volela da puca direktno u centar.

„Ovaj, sve u svemu, mislim da... ne, nisam želela. Ali...“

„Hm, nisi tip osobe koji je lako razumeti“, ironično je zaključila Kazu, videvši da se Fumiko muči da odgovori.

Da je bila na Fumikoinom mestu, Hiraj bi brzinula u plač.

„Ne idi!“, vrisnula bi. Naravno, to bi bile krokodilske suze, lažne i proračunate, jer suze su tajno oružje žena. To bi bila filozofija kojom bi se Hiraj vodila.

Fumiko je caklećim očima nastavila da gleda u Kazu, koja je stajala u šanku. „Želim da me na bilo koji način vratiš u taj dan...“

sedam dana unazad!“, preklinjala ju je, kao da je to najnormalnija molba na svetu.

Hiraj joj je prva odgovorila na taj absurdni zahtev: „Nazad u vreme, kaže...“ Potom je pogledala Kazu u nedoumici.

„Oh“, promucala je Kazu s nelagodom, ne rekavši ništa više.

Prošlo je nekoliko godina od kada je urbana legenda o putovanju kroz vreme držala ovaj kafić u centru pažnje. Slabo zainteresovana za priče tog tipa, Fumiko je u potpunosti zaboravila na to i nedelju dana ranije ušetala baš u taj kafić, pukim slučajem. Ali veče pre nego što će ponovo otići u kafić, gledala je televizijski program u kom je voditelj pričao o „urbanim legendama“. U tom trenutku sinula joj je ideja i odjednom se setila priče o poznatom kafiću. *Kafić koji vas vodi nazad kroz vreme*. Sećanje nije bilo baš najjasnije, ali joj se u pamćenje urezala upravo ova rečenica.

„Ako bih mogla da se vratim unazad kroz vreme, možda bih mogla da sredim sve kako valja. Mogla bih ponovo da razgovaram sa Gorom“, toliko je puta ponovila ovu nesvakidašnju želju da joj je to na kraju postala opsesija i izgubila je sposobnost da donosi razumne odluke.

Sledećeg jutra otišla je na posao, u potpunosti zaboravivši da treba da doručkuje. U tom trenutku razmišljala je o svemu samo ne o poslu. Sedela je za kancelarijskim stolom opsesivno razmišljući o protoku vremena: „Želim samo da budem skroz sigurna.“ Želela je da otkloni svaku sumnju i to što pre, bez gubljenja i sekunde vremena.

Dok se kafa ne ohladi

Radni dan joj se pretvorio u čitav niz pravljenja grešaka i manjka koncentracije. Nivo pažnje joj je bio toliko nizak da ju je kolega upitao da li se oseća dobro. Tokom večeri je u potpunosti dotakla dno.

Od kancelarije do kafića trebalo joj je pola sata, a od stanice metroa ostatak puta prešla je trčeći. Ušavši u kafić sva zadihana, uputila se pravo ka Kazu.

„Molim te, vrati me u prošlost!“, preklinjala ju je, ne ostavivši joj vremena ni da joj kaže: „Dobar dan, dobro došli.“

Još neko vreme ju je držala ta euforija dok je objašnjavala svoje razloge za povratak u prošlost. Sada se, nakon reakcije dve žene, osećala pomalo neprijatno.

Hiraj ju je gledala sa osmehom urezanim na licu, dok je Kazu delovala ravnodušno skrenuvši pogled na drugu stranu.

Da je ta priča o putovanju kroz vreme bila istinita, to bi mesto vrvelo od ljudi, a zapravo su jedini gosti koji su ga posećivali bili žena u beloj haljini, čovek sa magazinom o putovanjima, Hiraj i Kazu, iste one osobe koje su bile tu i pre nedelju dana.

„Moguće je vratiti se kroz vreme, zar ne?“ pitala je, sve više crveneći.

Možda je bilo pametnije da započne razgovor s tim pitanjem, ali već je bilo kasno.

„Dakle, može ili ne može?“, ponovila je pitanje gledajući direktno u oči Kazu koja je stajala nepomično iza šanca.

„Hm, pa...“, odgovorila joj je Kazu.

Fumikoine oči ponovo su se zažarile od uzbuđenja. Ne bi prihvatile negativan odgovor.

„Molim te, vrati me unazad!“

Njen nastup i ton bili su toliko energični da je delovalo da želi da preskoči šank.

„Zašto želiš da se vratiš u prošlost?“, hladno ju je upitala Hiraj, otpivši gutljaj svoje već mlake kafe.

„Želim da ispravim nešto“, rekla je Fumiko veoma ozbiljnog izraza lica.

„Razumem...“, odvratila je Hiraj slegnuvši ramenima.

„Molim te!“, bila je uporna Fumiko, podižući ton. Molba je odjeknula unutar kafića.

Odskora joj se javila ideja da se uda za Gora. Imala je već dvadeset osam godina i njeni roditelji, koji su živeli u Hakodateu, stalno su je pitali: „Kad misliš da zasnuješ porodicu? Zar nisi upoznala nekog dobrog momka za koga bi mogla da se udaš?“ I tako ukrug. Pritisak je postao još već od kada joj se pre godinu dana udala dvadesetpetogodišnja sestra, te su joj od tada slali najmanje po jedan imejl sedmično. Fumiko je imala i brata od dvadeset tri godine, koji se oženio devojkom iz njihovog grada nakon što je zatrudnела. I tako je ona ostala jedina singl.

Fumiko nije nigde žurila, ali nakon venčanja mlađe sestre počela je drugačije da razmišlja i polako je usadila sebi u glavu da možda ne bi bila loša ideja da se uda za Gora.

Hiraj je izvukla cigaretu iz svog leopardastog nesesera.